

บทนำ

@ ห้องทำงานของแต๊ดดี

9:30 P.M.

ถ้าหากพูดถึงหนุ่มสุดหล่อแห่งรั้วเปกาซัสหรือสถานศึกษาชั้นนำระดับโลกแล้วละก็ คงไม่มีใครไม่รู้จักแปดหนุ่มหล่อแห่งคลาสเพลทตินั่ม แต่ถ้าจะให้พูดถึงคนที่หล่อเด็ดขาดที่สุดก็คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเจ้าของใบหน้าคมคายที่ผสมผสานความเป็นยุโรปตะวันตกและเอเชียได้อย่างลงตัวจนน่าเหลือเชื่อ เพราะไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดบนใบหน้าเขาที่ผิดเพี้ยนไปเลยแม้แต่หน่อย เรือนผมสีน้ำตาลเข้มยาวระด้นคอและหยักศกเล็กน้อยช่วยให้ใบหน้าหล่อโดดเด่นอยู่แล้วดูดีขึ้นไปอีกไม่รู้กี่เท่า นัยน์ตาสีเฮเซลนัทที่ทอประกายวิบวับของเขาคืออาวุธชั้นยอดในการตะครุบเหยื่อ (สาว ๆ) นอกจากนี้เขายังได้รับการยกย่องให้เป็นคาสตาของเหล่าหนุ่มเจ้าสำราญทั่วราชอาณาจักร และได้รับฉายาสุดเฉียบว่า 'คาสโนว่าฆ่าไม่ตาย' อีกด้วย!

และหนุ่มสุดหล่อที่ว่าก็คือ 'ดิเอโก้ ฮีธปกินส์' หรือ...ผมเอง 😊 (ฤษ!

- *-)

แต่ถึงผมจะหน้าตาดีระดับเทพยังไงก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการถูก
นุกการีบังเกิดเกล้าเรียกตัวไปดำได้หรอกครับ

-_-;; ไม่รู้มันจะอะไรกันนักกันหนา กับอ๊ี้แค้นผมไล่เมดส่วนตัวออก
แค่นี้ทำเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตไปได้

"เมื่อไหร่แก็จะเข้าใจสักทีว่าคนที่มึลสิทธีเด็ดขาดในการไล่คนงานออก
มีแค่ฉันคนเดียวเท่านั้น และเหตุผลที่จะไล่ก็ไม่ใช่เหตุผลลั้วๆ แบบที่แก็
ทำด้วย!"

"..." เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

=()= ฮ้าววว~ <<< ชั่วมาก -*-

"แก็ไปไล่เค้าออกแบบนั้นเคยคิดบ้างรีเปล่าว่าเค้าต้องลำบากมาก
แค่นี้ เด็กนั้นยังเรียนอยู่ ม.ปลาย แถมยังต้องหาค่าเล่าเรียนเองอีกด้วย
แก็เคยคิดถึงหัวอกคนอื่นบ้างรีเปล่าหahaha!" แด็ดบ่นไปเรื่อยในขณะที่ผม
ขยับปากล้อเลียนคำพูดพวกนั้นอย่างที่ชอบทำประจำเวลาโดนเรียกมาดำ
และมันก็ทำให้เขาสติแตกได้ทุกครั้ง "ไอ้โก้!!! ไอ้ลูกเวร!!! (=0=)/!!!" แด็ด
ไม่ตะโกนเปล่า ยังยกนิ้วชี้ขึ้นมาชี้หน้าผมอีกด้วย!

เห็นม๊า~ ไม่ทันขาดคำก็ปรี๊ดแตกซะแล้ว -3- บู้~

อันที่จริงแด็ดน่าจะรู้นิสัยลูกชายคนโตของตัวเองดีนะ ถึงจะดำไปก็
ไม่มีประโยชน์หรอกครับเพราะผมหน้าด่าน (ยอมรับอย่างจริงจัง)

"แหมๆๆ อย่าเพิ่งฉุนเฉียวสิ ซี้โมโหังไม่กลัวบรรดาสาวๆ ในสต็อก
พากันหนีหายไปหมดเหรออรั้า~ แทนที่แด็ดจะมานั่งดำนั่งว่าผมให้
เมื่อปากแบบนี้ ผมว่าแด็ดรีบๆ หาเมดคนใหม่มาให้ผมดีกว่านะ"

"ที่ฉันดำแก็มาตั้งร้อยแปดบรรทัดนี้ไม่ได้ทำให้แก็เสียดใจตัวเองเลย
ไซ้มัยหา! ถ้ามันไม่ใช่กฎเหล็กประจำตระกูลฮือปกินส์ที่ทายาททุกคนต้อง
มีเมดส่วนตัวคอยดูแลจนกว่าจะแต่งงาน ฉันคงได้ตัดหางปล่อยวัดลูก
นอกคอกอย่างแก็ไปนานแล้ว!"

"ทำเป็นพูดนั้นพูดนี้ วันไหนไม่มีผมแล้วจะรู้สึก ซี้"

"รู้สึกดีนะสิ! ☹ มนุษย์บ้าอะไรเปลี่ยนเมดส่วนตัวปีละยี่สิบกว่าคน
แถมยังมีหน้าไปไล่คนล่าสุดออกอีกต่างหาก แถมนี่ใช้ทรัพย์สินเปลือง

โดยใช้เหตุจริงๆ ถ้าขึ้นแก๊งกล้ำมาลดยหน้าลดยตาสร้างปัญหาไม่หยุด
ไม่หย่อนอยู่อีก ฉันขอผูกคอตายโหงไปเลยยังจะดีซะกว่า"

"=_="

ไอ้...

"แล้วอีกอย่าง เมด (Maid) มันแปลว่าสาวใช้นะโว้ย! อย่างนี้กว่า
ฉันไม่รู้ล่ะว่าแกเอาเมดไปปู้ยี่ปู้ยำจนบอบช้ำยังไงบ้าง นี่แกจะต้องทำให้
ฉันปวดเคียรเพราะความชั่วของแกไปถึงเมื่อไหร่แกถึงจะพอใจหา!"

"=_;:"

จัดเต็ม...

"โธ่โว้ย! ตกลงว่าฉันมีลูกเป็นคนหรือเครื่องผสมพันธุ์เคลื่อนที่กันแน่
วะ!"

เอ่อ ผมแค่ไล่สาวใช้ส่วนตัวออกนะครับ (ก็ยัยนั้นมันน่ารักาคัญอะ)
ทำไมต้องด่าซะอย่างกับผมไปเป็นเอเยนต์ค้ายาบ้ายังงั้นแหละ -_-; ชิ แล้ว
เรื่องความเจ้าชู้อะไรนั่น ทั้งแต่ทั้งผมก็ไม่ได้ทั้งห่างกันสักเท่าไรหรอกน่า!

"แล้วผู้หญิงพวกนั้นไม่ได้บอกแต่ตรีใจว่าพวกหล่อนมีความสุขแคไหน
ตอนอยู่กับผม ถ้ายัยพวกนั้นไม่สมยอม ผมก็ไม่ทำหรอก~ แล้วแต่เองก็
ทำอยู่บ่อยๆ ไม่ใช่ระยะเวลาที่เบื่อของเล่นเก่าแล้วทิ้งไปหาของเล่นใหม่ๆ
นะ ความเบื่อกับความอยากมันเป็นเรื่องธรรมดาของสัตว์โลกนะฮะ ทุกสิ่ง
ทุกอย่างย่อมไม่เที่ยงและมีการแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา"

"อย่างแกไม่มีสิทธิ์มาสอนจริยธรรมฉันนะเพีย!"

"อือๆ ก็บอกแล้วไงฮะว่าอย่าดูนเฉียว เดี่ยวไม่หล่อไม่รู้ด้วยน้ำา~"

"ไอ้...ไอ้...ไอ้ลูก..." แต่ติดกับสรรหาคำมาด่าผมไม่ถูกเลยทีเดียว

^o^ (สะใจมากประหนึ่งได้โล่เกียรติยศก็ไม่ปาน) "ฉันเกลียดแก~~~!!!"

"ผมบอกแล้วนะจะให้รีบๆ หาเมดคนใหม่มาให้ผม ดีกว่ามานั่งด่า
นั่งว่าให้เสียเวลาไปเปล่าๆ ปลี่ๆ นะคร้าบบบ~" เอ๋ยพลางยิ้มหวาน
หยาดยิ้มสุดๆ

"กร้าชชชชชชชชช!!!"

"^^"

"แกนี่มัน... --++++" ชี้น้ำก่อนจะค่อยๆ ลดนิ้วลงด้วยความเห็น้อยหน้ายเต็มทน สีหน้าราวกับอยากจะโดดตึกตายให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย "เฮ้อออ~ ถึงฉันจะด่าแกยังไง สุดท้ายฉันก็ต้องหาเมดคนใหม่มาให้แกอยู่ดีใช่ไหม"

"ก็ประมาณนั้นแหละครับ 😊"

"ถ้าฉันแกช่วยรีบๆ หาเจ้าสาวเป็นตัวเป็นตนสักที่ได้ปะ ฉันเบื่อกี่จะต้องมานั่งด่าแกเพราะเรื่องพวกนี้เต็มทนละนะ หรือไม่ก็หัดเอาน้องชายฝาแฝดของแกเป็นแบบอย่างบ้าง"

13

"โหยยย ทำไมไม่เอาทุเรียนมาทูปหัวผมให้ตายไปข้างเลยละอะ ถ้าจะให้ผมใช้ชีวิตเหมือนไอ้ตัวน่าเบื่อกอย่างไค้กับเคลย์นะ เกิดเป็นผู้ชายทั้งทีก็ต้องใช้ชีวิตให้สุดเหวี่ยงลิ้มถึงจะคุ้ม!"

"ฉันเลี้ยงแกมายังไงวะเนี่ย ทำไมถึงได้โตมาเป็นคนแบบนี้! --++"

"อ้อ! เกือบลืม...ผมมีความต้องการอยู่สี่ข้อ สำหรับคนที่จะมาเป็นเมดส่วนตัวคนใหม่ของผม"

ว่าแล้วก็ชูนิ้วขึ้นมาหนึ่งนิ้ว

"ข้อแรก...สวย เช็กชี ลีลาดี"

"--!"

"ข้อสอง...พวกใส ชีอ ไร่เตียงสา ใจ ตัดทิ้งไปได้เลย ตั้งใจแตกนิตๆ เท่านั้น"

"ไอ้... *-"

"ข้อสาม...สนุกด้วยกันได้ทุกเมื่อที่ผมต้องการ"

"แกนี่มันน่า... --++"

"และข้อสุดท้ายสำคัญที่สุด...ไม่หลงรักผมจนทำให้มีปัญหาก็หลัง"

"เฮ้ยๆๆ ตกกลางว่าแกจะเอาเมดหรือเมียกันแน่หา!"

"น่านะ...ถือว่าทำเพื่อความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของผม" ว่าจบผมก็เดินไปที่ประตูห้องทันทีโดยไม่ลืมหันไปส่งจูบให้แดดเป็นการส่งท้ายก่อนจากลา "ราตรีสวัสดิ์ชะแดดดี 😊 อย่าลืมฝันถึงเค้าด้วยละ จู๊บๆ ♥"

แกริก!

พองโก้

(เสียงจับประตูหลังจากผมออกมาจากห้อง)

"อะ...อะ...อ้ากกกก กลับมาให้ฉันเอาเลือดหัวแกออกเดี๋ยวนี้ไอ้ลูก
ชั้วว!!!"

...

...!

...!!!!!!

1

In the morning @ Hopkins Academy High School

พลั๊ก!

"กรรีดดด รุ่งปี่เคลย์ต้าา"

"การรีดๆ รุ่งปี่ไคส์ที่ร่ากกก"

"แอรียยย ปู้จายยย ปู้จายของเดียนนน ♥"

เสียงกรีดร้องโหยหวนของชะนีฝูงเบ้อเริ่มดังขึ้นหลังจากผลักฉัน...

'รินชา' หลบไปให้พ้นทางเพื่อที่พวกหล่อนจะได้รุมทิ้ง 'ไคส์' และ 'เคลย์'
ฝาแฝดสุดปือปูลาร์แห่งฮ็อบกินส์อะคาเดมีไฮสกูลให้หน้าใจ ซึ่งฉันที่
ถูกผลักออกมาวงนอกได้แต่มองดูด้วยความอ่อนเปลี้ยเปลี้ยใจเป็นที่สุด
แต่จริงๆ ก็ชินกับภาพแบบนี้แล้วล่ะ เพราะทุกครั้งที่มาโรงเรียนด้วยกัน
มันก็เป็นแบบนี้ตลอดอะนะ --* (พูดง่าย ๆ คือเตรียมตัวเตรียมใจมา
ล่วงหน้าแล้ว)

มันเหมือนเป็นกิจวัตรไปแล้วที่พวกเขา มักจะไปรับฉันที่หอใน
ทุกๆ เช้า เพราะพวกเราโตขึ้นมาด้วยกันและสนิทกันมากจนเรียกได้ว่า
ไม่ว่าเรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับตัวฉัน พวกเขาจะรู้ดีที่สุด และไม่ว่าอะไรที่
เกี่ยวข้องกับตัวพวกเขา ฉันก็จะรู้ดีที่สุดเช่นกัน และที่ฉันรู้จักกับพวกเขา
ได้ก็เพราะครอบครัวของฉันคอยรับใช้ตระกูลฮ็อบกินส์มาตั้งแต่บรรพบุรุษ
โดยตอนนี้มีทายาททั้งหมดสามคน ได้แก่...

คุณชายใหญ่หรือดิเอโก้ ฮ็อบกินส์...ทายาทคนโตประจำตระกูล

ฮือปกินส์ แต่ฉันไม่ค่อยอยากพูดถึงคนคนนี้นักหรอก เพราะฉันเคยมีอดีตอันแสนชั่วร้ายร่วมกับเขามาก่อน ทำให้ไม่อยากเก็บมาใส่ความทรงจำให้รกสมองนะนะ =_+=

เอาเป็นว่ามาพูดถึงไคส์และเคลย์ ฮือปกินส์ (แฝดคนที่และแฝดคนน้อง) คุณชายรองกับคุณชายเล็กประจำตระกูลเลยดีกว่า

ถึงแม้ว่าสองคนนี้จะเป็ฝาแฝดกันและมีใบหน้าทีเหมือนกันมากแค่ไหนก็ตาม แต่พวกเขากลับมีนิสัยทีแตกต่างกันอย่างสุดขั้ว จึงทำให้ไม่ค่อยมีใครจำพวกเขาดีกันสักเท่าไรหรอก และสำหรับคนทีเกลียดชังอย่างฉัน ถ้าหากให้พูดถึงความแตกต่างระหว่างพวกเขาก็คงบอกได้เลยว่าฮือปกินส์เป็นคนที่นิสัยน่ารักมากๆ...แม้บางครั้งจะจู้จี้ไปบ้างก็ตาม ส่วนฮือตาเคลย์...

ฉันว่าเราอย่าพูดถึงหมอนี้ดีกว่า --^^ ไม่ใช่ว่าฉันกับเขาไม่กินเส้นกันหรอก แต่ความเห็นของเราไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไรนะ

และทีเราสามคนมาสนิทสนมกันได้ก็คงเพราะความชอบอะไรคล้ายๆกันละมั้ง อย่างเช่น ชอบแต่งเพลง ร้องเพลง เล่นดนตรี ฯลฯ (เพราะันพวกเขาถึงได้พากันมาเรียนทีฮือปกินส์อะคาเดมีซึ่งเป็นโรงเรียนดนตรีทีดีทีสุดในเอเชียและติดอันดับหนึ่งในสิบของโลกเลยก็ว่าได้ ไม่ใช่ใครก็สามารถเข้าเรียนได้ง่ายๆ แต่ต้องมีความสามารถจริงๆ เท่านั้น นอกจากนี้ทีนี้ยังเป็นธุรกิจหลักของตระกูลฮือปกินส์ทีทำสืบต่อกันมาหลายต่อหลายรุ่นแล้วอีกด้วย)

เอาละ จบชีวิตประวัติของเราสามคนไว้แต่เพียงเท่านี้ดีกว่า

ฉันหันไปมองทางไคส์กับเคลย์ทียังคงเดินร่นหลุดออกมาจากวงโคจรขณะนี้ไม่ได้เสียที และดูท่าจะอีกนาน ทีเลยหมุนตัวเตรียมเดินไปทีคลาสเรียนก่อน

แต่ทว่า...

หมับ!

ยังไม่ทันจะก้าวขา ยัยโ้วไวกับหว่าหวาก็รั้งแขนฉันไว้ซะก่อน ยัยสองคนนี้เป็นเพื่อนสนิทสุดทีรักสุดสวาทชาติดินของฉันและเป็นเมดส่วนตัวของฮือตาไคส์กับฮือตาเคลย์นั่นเอง

"อ้าว -O- นี่พวกแกยังอยู่กับอีกอะ" ฉันทาม เนื่องจากัยพวกนี้แค่มาส่งเจ้านายของตนเองเท่านั้น แต่จริงๆ แล้วพวกเธอเรียนอยู่ในเปกาซัสแผนกมัธยมปลายคลาสซิลเวอร์นี่นะ

เปกาซัสมีพื้นที่ใหญ่ขนาดหนึ่งส่วนของประเทศและแบ่งออกเป็นห้าแผนกใหญ่ๆ ประกอบไปด้วยแผนกอนุบาล แผนกประถม แผนกมัธยมต้น แผนกมัธยมปลาย และแผนกมหาวิทยาลัย ซึ่งในแต่ละแผนกก็ยังแบ่งคลาสออกเป็นคลาสย่อยอีกสองคลาสคือ แพลทตินั่ม (สำหรับบรรดาผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายแหล่) และซิลเวอร์ (สำหรับสามัญชนคนรากหญ้า -_-+) ระบบการเดินทางภายในก็ใช้รถส่วนตัวกับเปกาซัสลิงก์หรือรถไฟใต้ดินภายในรั้วเปกาซัสนั่นเอง และคุณชายใหญ่แห่งตระกูลฮ็อบกินส์ก็เรียนอยู่ในแผนกมหาวิทยาลัยคลาสแพลทตินั่มด้วยเช่นกัน

"ยังๆ ถ้ายังไม่ได้เจอกับแก พวกฉันก็ไปไหนไม่ได้หรอก"

"ช่ายยย คันปากยิบๆ อยู่เนี่ย"

อ่านะ -_-**

"แกรู้อย่างยัยชา เรื่องที่ยัยโนเนเพิงโดนไล่ออกอะ!"

"อ้อ! เรื่องนั้น...นั่นมันรายที่ยี่สิบกว่าแล้วนะสำหรับคุณชายใหญ่ -_-+" ฉันทว่าหลังจากได้ยินประเด็นที่ยัยไวไวยกขึ้นมาคุย ด้วยความไม่ชอบใจคุณชายใหญ่เป็นทุนเดิมอยู่แล้วก็เลยรู้สึกหงุดหงิดนิดหน่อยจนอดไม่ได้ที่จะด่า "ไม่รู้ว่่านอกจากนั่งผายลมไปวันๆ กับทำเรื่องอย่างว่า คุณชายแกทำอย่างอื่นเป็นบ้างรีเปล่า ชีวิตนี้ช่างไร้สาระจริงๆ"

"แกไปว่าเขาแบบนั้นได้ไงหา ☹"

"ใช่! เขาเป็นเจ้านายนะยะ"

"-*- มีเจ้านายอย่างนั้น ฉันขอลาไปตายในบ่อซีดีดีกว่า"

"ปากดีเข้าไปเถอะ ฉันทละอยากรู้จริงๆ ว่าถ้าถึงคิวของแกที่ต้องไปเป็นเมดส่วนตัวให้คุณชายใหญ่แล้วแกยังจะกล้าปากดีอย่างนี้อยู่อีกรีเปล่า"

"ถ้าจะพูดจาไม่เป็นมงคลแบบนี้ก็เก็บปากไว้กินข้าวเถอะยะ!"

ให้ฉันไปเป็นเมดส่วนตัวของคุณชายใหญ่ั้นอะ...แค่คิดก็เหมือนกำลังก้าวเท้าเข้าสู่โลกแห่งความตายยังงัยงั้น ให้ฉันตายจริงๆ ไปเลย

ยังจะดีซะกว่า!

"แกก็ทำเป็นพูดไป มีผู้หญิงตั้งกี่คนที่อยากเป็นเมดส่วนตัวให้คุณชายใหญ่ล่ะ"

"ก็ผู้หญิงพวกนั้นมันบ้า --!!"

มีแต่พวกสติไม่ดีเท่านั้นแหละที่อยากได้คนแบบนั้นเป็นเจ้านาย!

"แกนี่นั่น =_ แต่ก็เอาเถอะ เพราะถ้าอย่างแกเกิดได้เป็นขึ้นมาจริงๆ คงจะโดนคุณชายใหญ่ไล่ออกตั้งแต่วันแรกอะนะ"

"หมายความว่าไงอะ"

ฉันส่งสายตาชี้ๆ ใส่ยัยหว่าหว่า รู้สึกสังหรณ์เหมือนกำลังจะโดนตำ --+ "

"ก็คนที่จะเป็นเมดส่วนตัวให้คุณชายใหญ่ได้ต้องเป็นพวกหน้าสวย หุ่นเอ็กซ์เซ็กส์แตกเท่านั้นไม่ใช่หรออะ"

"นั่นดิ ใ้พวกป่าเถื่อน นิสัยเหมือนผู้ชาย ไร้เสน่ห์ดึงดูด แถมดูอย่างกับหมาอย่างแกไม่มีวันได้เป็นเมดส่วนตัวเป็นอันขาด" ยัยไวไวเห็นด้วยขึ้นมาทันที ฉันจึงยู่หน้าใส่ทั้งสองคนเล็กน้อย

"⊕ เกินไปแล้วเพีย!"

"จริงๆ นะ ○_○ ใ้แวนป่าๆ นั้นแหละที่บดบังเสน่ห์อันแสนน้อยนิดของแก" ยัยหว่าหว่ายังคงยืนยัน!

"เฮอะ อย่างกับฉันแคร์นี่ ถึงยังงั้นก็ยังยืนยันนะว่าคนที่ได้เป็นเมดส่วนตัวให้คุณชายใหญ่นั้นแหละที่อภิมหาชวยอย่างแท้จริง"

ฉันเคยได้ยินมาจากเพื่อนที่เป็นเมดด้วยกันว่านอกจากต้องไปปะหน้ากับคาสโนว่ากลับชาติมาเกิดอย่างคุณชายใหญ่แล้ว ยังต้องผจญภัยไปกับผองเพื่อนของเขาอีกหลายคนซึ่งชั่วร้ายไม่แพ้กัน -- คิดแล้วมัน...

"-^- แกนี่อคติกับคุณชายใหญ่จังเลยนะ"

ฉันยกไหล่เล็กน้อย

"เค้าไปเผาบ้านแกรี่ังวะ =_="

"นั่นดิ พวกฉันสงสัยมานานละนะ พอพูดถึงคุณชายใหญ่ที่ไรดูเหมือนว่าแกจะมีอารมณ์ทุกที"

"..." ฉันไม่ตอบอะไร แต่ในใจกำลังรำลึกความหลังอันแสนเลวร้าย!
ที! ทำไมฉันถึงเกลียด (ไอ้) คุณชายใหญ่จั้นเหรอ...

(--- _____ ---)++++
ซึ๊งๆ!

ย้อนกลับไปเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน
เรื่องมันเริ่มขึ้นในวันที่ฉันปลูก 'เอมี' รัมเมตซึ่งเป็นเมดประจำ
ตระกูลย็อบกินส์เหมือนกันให้รีบตื่นไปทำงานสักที

'เอมีๆ'

'...' นิ่ง

'ยัยเอมี!'

'...' ขดๆ ตัวเข้าไปใต้ผ้าคลุม

ยัยนี่... =_+ ทั้งที่ตัวเองเป็นคนบอกให้ฉันปลูกแท้ๆ!

'จี้! ☹ ตื่นได้แล้วว้อยยัยเอมี! วันนี้ต้องไปทำงานแต่เช้าไม่ใช่หรอ?'

'ว้ากกกกกกกก!!!!'

'เฮ้ย!!' อยู่ดีๆ ยัยเอมีก็ร้องว่าเสียงดังลั่นพร้อมทั้งเด็งตัวพรวด
ขึ้นมาราวกับอับดุลเข้าสิง ทำเอาฉันดีดตัวหลบไม่ทัน! 'ปะ...เป็นประสาท
อะไรของแกเนี่ย!'

'กลุ่มใจว้าย!'

'=O;;;'

'วันนี้ฉันต้องไปปลูกคุณชายใหญ่เป็นครั้งแรกอะแก้ TOT' ยัยนี่ว่า
พลงาดินไปดินมาจนที่นอนยัยอยู่ไปหมด และคนที่ต้องเก็บที่นอนให้
คุณเธอก็คือฉันนั่นเอง --* (ปกติฉันมักจะเป็นคนทำความสะอาดห้อง
อยู่แล้ว ส่วนยัยเอมีแค่มาकिनมานอนเฉยๆ แต่ไม่เคยช่วยทำอะไรเลย
สักอย่าง ซึ่งฉันก็ไม่ถือสาหรอก ยัยนี่มันเป็นพวกไดโนเสาร์เต่าล้านปีเลย
ไม่ค่อยได้ตั้งใจฉันสักเท่าไรหรอก เพราะจั้นให้ฉันทำน่าจะเร็วและซัวร์กว่า
เป็นสิบเท่าอะนะ)

ว่าแต่ว่า...คุณชายใหญ่...?

คงจะหมายถึงดิเอโก้ ฮีบบกินส์ บุคคลที่บรรดาเมดทั้งหลายประจำ
ตระกูลฮีบบกินส์ต่างขนานนามให้ว่าเป็น 'คุณชายมหาพัน' ลินะ =*=

'แล้วไง เห็นทีแรกแกออกจะดีดีตายไม่ใช่โรเซ่ที่ได้เป็นเมด
ส่วนตัวคนใหม่ของคุณชายใหญ่ล่ะ'

'ก็เออไง คุณชายใหญ่ออกจะหล่อลากทะเลงปอดขนาดนั้น ใคร
จะไม่ยินดีไหวล่ะ!'

'งั้นก็ไม่มีอะไรต้องกลุ้ม รีบๆ ลุกไปอาบน้ำได้แล้วไป' ฉันทอกปาก
ไล่ก่อนจะดึงผ้าคลุมออกจากตัวยัยเอมี แต่ยัยนี่กลับไม่ยอมลุกสักทีและ
งอแงใส่ฉันต่อเหมือนเด็กๆ ร้องไห้ไม่ยอมไปเรียน '-_+ แกมีปัญหาอะไร
เนี่ยเอมี'

'ก็อาร์ตี้เค้าบอกว่าถ้าวันนี้ฉันไปปลุกคุณชายใหญ่ เขาจะไม่คุยกับ
ฉันไปตลอดชีวิตอ้อ! TAT'

'อืม...อืม...อืม...' กำลังใช้ความคิด อาร์ตี้ที่ว่าคงเป็นแฟนยัยนี่สินะ...
ว่าแต่แฟนคนที่เท่าไรวะ -_-;; แล้วไอ้คนที่ซื่อใจที่เพิ่งคบกันเมื่อ
อาทิตย์ก่อนล่ะ -o-

'ก็นี่มันเป็นงานของแก แกจะทำได้ซะ'

'แต่ฉันเคยได้ยินมาว่าคนที่ไปปลุกคุณชายใหญ่ในตอนเช้า ถ้าสวย
ถูกใจเค้าล่ะก็ไม่มีทางเหลือซากกลับมาอย่างแน่นอน'

'แกกำลังจะบอกว่าแกสวยสินะ -_-'

'ใช่ ฉันสวย!'

'*=*'

เธอกับมันสิ...

'ฮะ! รู้แล้ว! แกไปแทนฉันทีลียัยชา *o*'

'หะ...หา!! =o!!' ฉันทันขวับไปอ้าปากใส่ยัยเอมีทันทีทันใด

บ้าไปแล้ว! ให้ฉันไปแทนเนี่ยนะ!

'ฉันอยากปรับความเข้าใจกับอาร์ตี้ฮะ ช่วยฉันหน่อยนะยัยชา
ฉันรับประกันได้เลยนะว่าหน้าตาอย่างแกรวมถึงไอ้แว่นบ้าๆ นั้นจะช่วยให้
เวอร์จิ้นสุดที่รักของแกปลอดภัยไว้กังวลอย่างแน่นอน'

'โห แกสเป๊กได้แรงส์มากคะ'
'ก็'ไม่ถูกระยะ ยังไงแกก็มีหน้าตาเป็นอาวูธอยู่แล้วนี่'
'ซี =Λ= อย่าหวังเลยว่าฉันจะช่วย' เซ็ดหน้าใส่เซะ
'ยัยชาราราร TOT แงๆๆ แกต้องช่วยฉันน้ำาราร'
'ไม่' ฉันปฏิเสธอย่างเด็ดขาด 'ถ้าเป็นไปได้ฉันก็ไม่อยากไปข้องแวะ
กับคุณชายใหญ่หรอก'
'น้ำาร'
'ไม่เว้ย!
'ฮึ๊ก...แกใจร้ายมาก'
'เออ --+'
'ฮึ้อออออออออ'
'ไม่ต้องมาบีบน้ำตา คิดว่าฉันจะสงสารอะไร'
'TOT'
'ไปๆ รีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าได้แล้ว ฉันจะได้เก็บเตียงสักที' ฉัน
ผลึกไหลยัยเอมีเบาๆ และสะบัดผ้านวมเพื่อให้มันเข้าที่เข้าทาง แต่ยังไม่
ทันจะจัดที่นอนเสร็จ เสียงของยัยเอมีก็ตามมาหลอกหลอนฉันอีกครั้ง
'จะว่าไป...ฉันเพิ่งได้บัตรคอนเสิร์ตประเภท All Area สำหรับวง
ILLUSION ที่กำลังจะเข้ามาจัดในประเทศไทยมาจากเพื่อนที่โรงเรียนล่ะ'
'!!!' วงอิลลูชั่น!!!
วงดนตรีแนว Visual Kei* วงโปรดของฉัน!
○//○ คะ...กะ...คุณฮิบิกิของช้านนนนนน กรืดๆๆ (แอดดิน)
'อันที่จริงฉันก็ไม่ได้ชอบพวกดารานักร้องสักเท่าไรหรอกนะ แต่ที่
รับมาก็เพราะเห็นว่าแกชอบมือกีตาร์ของวงนี้นั่นเรียกได้ว่าเข้าชั้นบ้านคั้ง
ฉะนั้นถ้าเกิดว่าแกขอความช่วยเหลือฉันสักครั้งล่ะก็...'
'ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ตัวเอง! เรื่องแค่นี้มันโนพริอบเบลมอยู่แล้ว!' ฉัน

* วิซวลเคย์ (Visual Kei) เป็นแนวดนตรีประเภทหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งโดยมากจะผสมแนวเพลงร็อกลงไปด้วย โดยที่ลักษณะเด่นอยู่ที่สมาชิกในวงจะทำผม แต่งหน้า และสวมเครื่องแต่งกายสุดขาคให้ดูสวยงามหรือน่ากลัวตามสไตล์ของแต่ละวง

ตะโกนแทรกขึ้นมาก่อนที่ยัยเอมีจะพูดจบซะอีก ก่อนนะ...

พื้ววววว!

ทั้งผ่านววมที่กำลังถืออยู่ลงพื้นอย่างไม่ไยดีแล้ววิ่งออกมาจากห้องสำหรับพวกเมดประจำตระกูลฮือปกินส์อย่างรวดเร็วดุตั้งพายุที่โหมกระหน่ำซัมเมอร์เซล

ออริยยยยยย รถก่อนนะคะคุณฮิบิกิที่รั้ากกก ♡

21

และด้วยเหตุนี้ฉันจึงมายืนจังก้าอยู่ที่หน้าห้องนอนของคุณชายดิเอโก้ เนื่องจากวันนี้คุณชายใหญ่กลับมานอนที่บ้านใหญ่ ฉันก็เลยไม่ต้องถ่อไปถึงที่หอเปกาซัส (ส่วนมากคุณชายมักจะใช้เวลาอยู่ที่หอมากกว่าตามที่ได้ยินมาน่ะนะ) อันที่จริงฉันไม่ได้อยากจะข้องแวงกับผู้ชายคนนั้นสักเท่าไรหรอก เพราะไม่ค่อยปลื้มกับกิตติศัพท์ศาลว่าอันทรงเกียรติของเขา แต่ก็เอาเหอะ แค่มาลุกเบีบเดียวก็กลับได้แล้วนี่นา

แก๊ว...

ฉันเปิดประตูห้องเข้าไป ภายในห้องเป็นห้องขนาดใหญ่ที่ถูกจัดอย่างไม่เป็นระเบียบบนักและแบ่งออกเป็นหลายโซน ฉันจึงเดินเข้าไปที่โซนเตียงนอน แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่า =_=; อ้าว ก็ตื่นเองได้นี่ว่า แล้วจะต้องให้เมดมาปลุกทำไมละเนี่ย

ขว๊ว!

(=_)!!!!!!

ฉันแอบผงะเล็กน้อยเมื่อหมุนตัวมาจะเจอกับคุณชายใหญ่ที่ยืนเปลือยท่อนบนอยู่ตรงหน้า และมีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียวปิดท่อนล่างไว้ ผิวที่ขาวเรียบเนียนจนน่าเอ็นดูไปสัมผัสสักครั้งกับหุ่นเซ็กซี่ขนาดใจนั้นสามารถขยี้หัวใจเด็กสาวทั่วราชอาณาจักรได้ง่ายๆ เลย เอวของเขาคอดกิ่วลงมาให้ทรงสวยราวกับประติมากรรมก็ไม่ปาน แต่กับคนที่ไม่ค่อยมีสามัญสำนึกในเรื่องเพศอย่างฉัน บอกได้เลยว่าไม่รู้สึกอะไรสักกระต๊ากกับเนื้อหนังมังสาอันสุดแสนจะเร้าใจของเขา

นัยน์ตาสีเฮเซลนัทของคุณชายที่เต็มไปด้วยเสน่ห์อันล้นเหลือใม่มอง

ฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า ในมือของเขาถือผ้าขนหนูผืนเล็กและเช็ดเรือนผม
สีน้ำตาลเข้มที่เปียกชุ่มของตัวเองไปด้วย

'เมดของฉันไม่ใช่อีกคนหรอกหรอ ที่ชื่ออ่อนแออะไรสักอย่าง'

'เอมีค่ะ --;;'

'เออ นั่นแหละ คล้ายๆ กัน'

คล้ายกันตรงไหนพะ!

'=_=' ฉันหรีตามองคุณชายใหญ่นิดหน่อย ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะ
ยังจำชื่อเอมีไม่ได้ เพราะรู้สึกว่ายัยนั้นมาเป็นเมดส่วนตัวให้เขาได้เกือบ
หนึ่งอาทิตย์แล้วนะ ฉันแอบสายศิระชะอย่างหน่ายๆ ก่อนจะพูดต่อ 'ฉัน
มาแทนเอมีนะค่ะ ยัยนั้นติดธุระนิดหน่อย'

ธุระ = ง้อแฟน

ช่างสมเหตุสมผลจริงๆ --,-

'หรอ...' คุณชายถามแค่นั้นก่อนจะเดินไปนั่งบนเตียงจัมโบ้ไรส์แล้ว
หันมาทำสายตากู่มกริมใส่ฉันพลางตบเตียงปุๆ 'มานั่งใกล้ๆ หน่อยสิ ☺'

'-_-!!'

อะ...อะไรกันผู้ชายคนนี่!

'คะ?' ฉันตีหน้าชื่อและแอบแสบกลับไป แม้ว่าความจริงจะเริ่มรู้สึก
ไม่ไว้วางใจสถานการณ์ตรงหน้าขึ้นมานิดหน่อยแล้วก็ตาม --;;

คุณชายใหญ่พนเสียงหัวเราะเบาๆ แล้วเริ่มบิบเสียงอ่อน

'ไม่เอาน่า เธอรู้ดีว่าฉันหมายถึงอะไร มามะ ♥'

'...!!' ถึงจะไม่ค่อยมีสามัญสำนึกเรื่องเพศ แต่ฉันก็เข้าใจในเวิร์ดดัง
ของเขาเป็นอย่างดี

ยัยเอมีหลอกฉานนนนน!!

ไหนมันบอกว่าจะหน้าอย่างฉันจะไม่ใช่ไรเง่! หรือว่าแค่เป็นมนุษย์
มีหน้าอกอย่างเดียว ผู้ชายคนนี้ก็สมารถทำเรื่องอย่างว่าได้โดยที่ไม่จำเป็นต้อง
คำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ เลยอย่างนั้นหรอะ ทุเรศเกินไปแล้วว
=()=^^^

เอาล่ะๆ ตั้งสติให้ใจเย็นลงก่อนตีกว่า โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า

ขันทิ...ขันทิ...

'ขอตัวก่อนนะคะคุณชาย พอดีฉันมีงานต้องไปทำต่อ'

ขว๊บบ!

ยังไม่ทันจะเดินออกจากโซนเตียงนอน ฝ่ามือของฉันก็ถูกคุณชายใหญ่คว้าหิ้วเอาไว้ ก่อนที่เขาจะดันร่างฉันไปติดกับผนังและใช้แขนทั้งสองข้างกั้นไว้ไม่ให้ฉันหนีไปไหนได้!

...!!!

'จริงอยู่ที่หน้าตาเธอไม่เข้าขั้นลักเท่าไร... แต่ถ้าฉันปล่อยให้ผู้หญิงเดินออกจากห้องนอนไปเฉยๆ มันก็เสียชื่อเสียงให้แก่คนนี่นะสิ'

'-_-!' What?

'หึๆ ในเมื่อเธอเดินเข้ามาในถ้ำเสือเอง ก็อย่าคิดว่าจะรอดออกไปได้นะครั๊บบ 😊'

'-_-!!!' So what?

ผู้ชายคนนี้นั้นหลุดมาจากดาวดวงไหนเนี่ย! -*-* ฉันก็เคยได้ยินกิตติศัพท์ของเขามาบ้างนะ แต่ไม่คิดว่าเขาจะกล้าทำถึงขนาดนี้!

วิดดด

'...!!!' ฉันเหลือกตาแทบถลนเมื่อคุณชายใหญ่โน้มคอลงมาใกล้ใบหน้าของฉันอย่างช้าๆ จนกระทั่ง... 'ตะ...เตี้ยวก่อน! เตี้ยวก่อนค่ะ!'

'หึม?' หยุดทันใด

นั่นทำให้ฉันแอบโล่งใจนิดหน่อยที่อย่างน้อยเขาก็ยอมฟังอะไรบ้าง คนอย่างฉันไม่ยอมให้ใครมาเอาเปรียบกันง่ายๆ แบบนี้หรอกนะ ถึงจะเป็นเจ้านายก็เถอะ ☹ ก่อนอื่นฉันต้องหาทางเอาตัวรอดออกไปจากอิตาคุณชายโรคจิตนี้ให้ได้ซะก่อน!

วบบบ ○_○

และแล้วความคิดบางอย่างก็แล่นวบบเข้ามาในสมองอันแหลมคมของฉัน...หึ...หึ...หึๆ แต่แค่เอาตัวรอดออกไปได้นะมันไม่สาแก่ใจฉันรั๊กกหึๆๆๆ -.-

อิตาคุณชายนี่มันต้องเจอดีซะบ้าง! ☹

23

พองโก้

'ว่าไง' คุณชายใหญ่ถามย้ำอีกครั้ง
'เอ่อ ฉันว่า...เราไปที่เดียวกันดีกว่ามั๊ยคะคุณชาย' ฉันพยายาม
ฉีกยิ้มหวานส่งให้คุณชายใหญ่พร้อมกับเอ่ยออกมาเบาๆ ให้ดูเชิกซี่ (แม้
ว่าฉันจะไม่เข้ากับหน้าเลยก็เหอะ)

'ว้าว ♥ คุณชายใหญ่ตาลุกวาว มองหน้าฉันด้วยสายตาแบบ...
ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ะ

'ไปที่เดียวกันเถอะคะ'

'เธอนี่ร้อนแรงอย่างไม่น่าเชื่อเลยนะ ถึงจะหน้าตาธรรมดาาก็เถอะ'

--!!! จะย้าคำว่าธรรมดาทำไมพะ!

แต่ก็เอาเถอะ ถึงจะเจ็บใจแต่ตอนนี้ฉันต้องทำตามแผนการในการ
เอาตัวรอดออกไปจากที่นี่ให้สำเร็จเสียก่อน --+

'ร้อนแรงหรือไม่ เพียงได้รู้กันคะ ☺'

'ฮึ...' คุณชายใหญ่แค้นหัวเราะเบาๆ ในลำคอเมื่อฉันดันร่างสูงโปร่ง
ของเขาไปทางเตียงจัมโบ้ไซส์และกดให้เขานอนราบลงไป กว่าเขาจะรู้ตัว
ฉันก็จัดการหยิบเสื้อคลุมกับเสื้อแจ็คเก็ตที่เขากองไว้ข้างเตียงมามัดแขน
ทั้งสองข้างของเขาไว้กับหัวเตียงซะแล้ว

ขวิบๆ (มัดๆ)

'เอ๋?' คุณชายทำหน้าประหลาดใจโดยไม่รู้ว่่าภ้ยกำลังมาเยือน ฮึๆๆๆ
(หัวเราะแบบจิตๆ) 'ตะ...ต้องมัดด้วยหรอ -O-'

'ฮึๆๆ อย่าเพิ่งเอะอะสิคะ คุณชายไม่ชอบอะไรที่มันชู้ซ่าเร้าใจหรอ
หรอออ~'

'เธอเป็นพวก SM* เหรอเนี่ย ก็โอเคนะ ฉันชอบ'

'คุณชายพูดอะไรแบบนั้น ฉันเขินนะคะ ♥'

แอบอ้วกในใจ =TT=

'...ฮึม...' ออยู่ๆ คุณชายก็ทำเสียงประหลาดๆ ออกมา ทำเอาฉัน
แอบหน้าเหวอไปเลย

'...!?'

* ซาดิสต์/มาโซคิสต์

'อา...'
ฮะ...เฮ้ยๆๆ! =O= ครางทำแมวหน้าอะไรวะ ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะเพี้ย!
ขันทิ...
...ขันทิ...

'แหม คุณชายนี่ขี้เล่นจังเลยนะคะ >///< < คีๆ' ฉันทัวเราะฮิฮะ
หลังจากสงบสติอารมณ์ในใจอยู่พักหนึ่ง...แต่จริงๆ ทูเรตตัวเองจนจะเป็น
บ้าตายอยู่แล้ว 'ว่าแต่...ผ้าขนหนูที่ผูกเอวคุณชายอยู่นี้มันเกาะกะจังเลยอะคะ
ฉันว่าเอาออกดีมั๊ยคะ ♥'

25

'อย่านะ...!'
'...?' ฉันทะงักเมื่อได้ยินเสียงร้องห้ามของคุณชายใหญ่
แต่...!

'อย่าช้า จะดึงออกก็รีบๆ ดึงสิ'
(= __=)++ <<< สีหน้าที่แท้จริงของฉัน ณ ตอนนี้
ผู้ชายคนนี้นี่มัน...ไว้ยัย!! หมดปัญญาจะสรรหาคำมานิยาม!! ☹
'ฮะๆๆ ใจร้อนฮะด้วย ^_^+ แต่ว่า...ฉันต้องขอตัวไปเอาอุปกรณ์
สักแป๊บนึง คุณชายช่วยรอที่นี้ก่อนได้มั๊ยคะ' ฉันท้อเสียงหวานหวานล่อม
ให้คุณชายใหญ่เชื่อว่าฉันจะกลับมาจริงๆ และมันก็ได้ผลเมื่อเขาส่งยิ้ม
กรุ้มกริมกลับมา ฉันทึ่งใช้จังวะนี่ซึ่งออกมาจากห้องทันทีโดยที่มีเสียงของ
คุณชายดังแว่วๆ ตามหลังมาว่าอย่าไปนานนะ -_-+ นั่นทำให้ฉันแอบเบ้
หน้าเล็กน้อย

ผู้ชายอะไรพะ -_-;; เกิดมาจากท้องฟ้อท้องแม่มไม่เคยพบเคยเจอ
แต่เอาเถอะ ยังไงฉันก็รอดพ้นจากเงื้อมมือมารมาได้แล้ว แต่แผนการ
ของฉันมันยังไม่จบแต่เพียงเท่านี้หรือกะนะ ☺ ฮีๆ ถ้าจบง่ายๆ ก็ไม่ใช่
รินชานะสิ!

ฉันเดินมาถึงบริเวณบันไดซึ่งไม่ไกลจากห้องของคุณชายมากนัก
จำได้ว่าเพื่อนของฉันที่เป็นเมดกะเทยมีเวรทำงานในช่วงเช้าของวันนี้พอดี
>///< มันช่างลงตัวอะไรอย่างนี้หน้อออ

'จิบซี่! เบอรี!' ฉันทส่งเสียงเรียกยัยจิบซี่กับยัยเบอรีเมื่อเห็นสองคนนั้น

กำลังวุ่นวายกับการใช้ไม่มีอุปพาดใส่กันอย่างเมามันในระหว่างทำงาน *-
พวกมันคิดว่าตัวเองเล่นหนังเรื่อง Star Wars กันอยู่รู้งิ

แต่เมื่อได้ยินเสียงของฉันทัน ยัยจิบซีและเบอร์รี่ก็รีบปรีเข้ามาหาฉันทันอย่าง
ยินดีปรีดาทันที

'ว้าย! ตายตายนั่งชะนี ไม่เจอตังนานเลยนะยะ ไปไงมาไงเนี่ย'

'มีสยุมมากมายอะตัวเธอออ~ >O<'

'มีสยุมๆ เหมือนกัน แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามากุญเล่นกันนะ คุณชายใหญ่
เรียกให้แกสองคนไปหาที่ห้องนะ'

'จริงอะ! =O= คุณชายใหญ่เนี่ยนะเรียกพวกเรา อารีเปล่ายะ'

'ฉันทันจะอำไปทำไมละ คุณชายใหญ่เค้าเรียกพวกแกจริงๆ!' <<< อำ
ล้านเปอร์เซ็นต์ =_=^

ยัยจิบซีและเบอร์รี่มองหน้ากันก่อนจะ... 'กรี๊ดดดดด!!!'

แล้วรีบพุ่งตัวไปที่ห้องนอนของคุณชายใหญ่ด้วยความเร็วดุจจรวด

...

...

'อืากกกกกกกกกกก!!!!'

เสียงกรี๊ดร้องโหยหวนของคุณชายใหญ่ดังลั่นจนแม้แต่ฉันทันที่ยืน
รอดชมผลงานตัวเองอยู่ที่หน้าห้องของเขายังได้ยินชัดแจ๋วเต็มสองหูหู ยัย
จิบซีกับเบอร์รี่เข้าไปเจอคุณชายในสภาพเช็กซีเอ็กซ์แตกขนาดนั้น ไม่ต้อง
เดาเลยว่าสถานการณ์ข้างในจะเป็นยังไงบ้าง แน่แน่นอนว่าเหตุการณ์ครั้งนี้
สร้างความสะใจให้กับฉันทันเป็นอย่างมากกกกกกกกกกก (มากแค่ไหนดูได้
จากจำนวน ก โเก้)

หึ! คาสโนว่าก็คาสโนว่าเหอะ ผ่านเหตุการณ์นี้ไปมีหวังคุณชายได้
เลิกเที่ยวผู้หญิงไปอีกนานเลยละ

...ดีที่ไม่ดีอาจจะหันไปสนใจผู้ชายแทนก็ได้ -///- อ้ายๆๆ (และถ้า
เป็นฉันทันนิยายก็คงต้องจบลงแต่เพียงเท่านี้ *- หักดิบกันสุดๆ)

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)